Hasbullah bin Ishak lwn Nik Rosiah bt Md Zain dan seorang lagi

MAHKAMAH TINGGI (KUALA LUMPUR) — RAYUAN SIVIL NO 12BNCC-57–12 TAHUN 2015
HAS ZANAH MEHAT H
29 NOVEMBER 2016

Had Masa — Keakruan kausa tindakan — Pengakuan keberhutangan oleh defendan — Perayu menyaman responden-responden atas kegagalan mereka membayar wang yang dipinjamkan oleh perayu — Responden-responden telah menandatangani surat akuan berkanun mengakui keberhutangan terhadap perayu — Sama ada tuntutan perayu adalah dihalang oleh had masa — Akta Akuan Berkanun 1960 — Akta Had Masa 1953 s 26(2)

Prosedur Sivil — Rayuan — Tuntutan hutang yang perlu dijelaskan — Perayu menyaman responden-responden atas kegagalan mereka membayar wang yang dipinjamkan oleh perayu — Responden-responden telah menandatangani surat akuan berkanun mengakui keberhutangan terhadap perayu — Sama ada surat akuan berkanun telah dibuat dengan sukarela — Sama ada hakim mahkamah sesyen khilaf dalam menolak surat akuan berkanun

Perayu telah menyaman responden-responden di mahkamah sesyen atas kegagalan mereka membayar wang sebanyak RM230,000 yang didakwa dipinjamkan oleh perayu kepada mereka untuk melabur dalam pelaburan mata wang asing ('forex'). Bagi menyokong tuntutan tersebut, perayu bergantung kepada keterangan SP2 yang menjadi saksi pemberian wang tersebut kepada responden-responden. Selain itu, perayu juga merujuk kepada surat akuan berkanun bertarikh 25 Februari 2015 ('surat akuan tersebut') yang telah ditandatangani oleh responden-responden di hadapan pesuruhjaya sumpah, SP1. Melalui surat akuan tersebut, responden-responden antara lain mengakui keberhutangan mereka terhadap perayu dengan jumlah sebanyak RM230,000. Dalam pembelaan, responden-responden mendakwa bahawa mereka telah dipaksa untuk menandatangani surat akuan tersebut tanpa berpeluang untuk memahaminya. Selain itu, responden-responden turut mendakwa bahawa perayu yang sebenarnya telah meminjam wang daripada mereka. Di akhir perbicaraan, hakim mahkamah sesyen telah menolak tuntutan perayu terhadap responden-responden, oleh itu, rayuan ini telah difailkan terhadap keputusan tersebut. Isu-isu yang perlu ditentukan adalah sama ada surat akuan tersebut telah dibuat dengan sukarela; dan sama ada tuntutan perayu adalah dihalang oleh had masa.

Diputuskan, membenarkan rayuan dan mengenepikan keputusan mahkamah sesyen dengan kos sebanyak RM8,000:

(1) Tidak ada keterangan bahawa terdapat akuan berkanun yang terkemudian yang membatalkan surat akuan tersebut, oleh itu kandungan surat akuan tersebut adalah tidak dicabar. Hakim mahkamah sesyen adalah terkhilaf apabila menolak akuan berkanun tersebut tanpa menilai keterangan yang ada sebelum membuat keputusan bahawa surat akuan tersebut adalah tercemar. Oleh kerana keterangan tidak dinilai, mahkamah mempunyai bidang kuasa mengakas keputusan tersebut dan menerima akuan bersumpah tersebut sebagai keterangan. Selain itu, surat akuan tersebut juga menyatakan bahawa keterangan yang dibuat oleh responden-responden adalah benar menurut Akta Akuan Berkanun 1960 dan dengan demikian apa-apa pernyataan di dalamnya adalah benar. Oleh itu surat akuan tersebut adalah sah di sisi undang-undang. Secara keseluruhannya, responden-responden telah gagal melepaskan beban pembuktian atas dakwaan mereka bahawa terdapat paksaan dan perdayaan semasa mereka menandatangani surat akuan tersebut (lihat perenggan 25, 29 & 31–32).

(2) Walaupun kausa tindakan berlaku pada tahun 2007, tindakan perayu tidak dibatasi oleh had masa kerana responden-responden telah melalui surat akuan tersebut membuat suatu pengakuan keberhutangan. Oleh itu pengakuan tersebut adalah tertakluk kepada s 26(2) Akta Had Masa 1953 kerana isi kandungan surat akuan tersebut adalah amat jelas dan bersifat 'unequivocal' yang menunjukkan dengan jelas keberhutangannya terhadap perayu (lihat perenggan 44).

[Bahasa Malaysia summary

The appellants sued the respondents at the sessions court following their failure to repay monies in the amount of RM230,000 allegedly lent by the appellant to them for the purpose of foreign exchange investments ('forex'). To support the claim, the appellant relied on the testimony of SP2 who witnessed the handing of the money to the respondents. Apart from that, the appellant referred to a statutory declaration dated 25 February 2015 ('the declaration') executed by the respondents before the commissioner of oath, SP1. Via the declaration, the respondents, inter alia, admitted to their debt to the appellant in the amount of RM230,000. In their defence, the respondents submitted that they were forced to execute the declaration without having the opportunity to understand it. In addition to that, the respondent also argued that it was the appellant who borrowed the money from them. At the end of the trial, the sessions court judge dismissed the claim against the respondents. Hence, this appeal was filed against the said decision. The issues to be determined were whether the declarations were made voluntarily; and whether the appellant was limited by time.

Held, allowing appeal and setting aside the decision of the sessions court with costs in amount of RM8,000:

(1) There was no evidence that it was the later statutory declaration which made the statutory declaration void. Therefore, the contents of the statutory declaration was not challenged. The sessions court erred in dismissing the said declaration without evaluating available evidence before deciding that the declaration was tainted. Since this evidence was not evaluated, the court had a discretion to reverse the decision and accept the declaration as evidence. Aside from that, the declaration also stated that the evidence tendered by the respondents were true under Statutory Declarations Act 1960 and therefore, any statements contained within were true. Pursuant to that, the statutory declaration was valid under the law. On the totality, the respondents failed to discharge the burden of proof on their allegations that they were forced and tricked when the executed the statutory declaration (see paras 25, 29 & 31–32).

(2) Even though the cause of action was in 2007, the appellant's action was not limited by time as the respondents, via the statutory declaration, admitted to indebtedness. Therefore, the declaration was subject to s 26(2) of the Limitation Act 1953 as the contents of the statutory declaration were clear and unequivocally showed indebtedness to the appellant (see para 44).]

Nota-nota

Untuk kes mengenai tuntutan hutang yang perlu dijelaskan, lihat 2(1) *Mallal's Digest* (5th Ed, 2015) perenggan 1070.

Untuk kes-kes mengenai pengakuan keberhutangan oleh defendan, lihat 9 *Mallal's Digest* (5th Ed, 2015) perenggan 2233–2236.

Kes-kes yang dirujuk

Agencies Ltd v Bertram Ltd [1965] AC 470, PC (dirujuk)

China Airlines Ltd v Maltran Air Corp Sdn Bhd (formerly known as Maltran Air Services Corp Sdn Bhd) and another appeal [1996] 2 MLJ 517; [1996] 3 CLJ 165, MP (dirujuk)

Guan Teik Sdn Bhd v Haji Mohd Noor bin Haji Yakob & Ors [2000] 4 MLJ 433; [2000] 4 CLJ 324, MR (dirujuk)

Muniandy & Ors v PP [1966] 1 MLJ 257; [1966] 1 LNS 110, MP (dirujuk)

Tenaga Nasional Bhd v Kamarstone Sdn Bhd [2014] 2 MLJ 749; [2014] 1 MLRA 165, MP (dirujuk)

Tindok Besar Estate Sdn Bhd v Tinjar Co [1979] 2 MLJ 229; [1979] 1 LNS 119, MP (dirujuk)

Wee Tiang Teng v Ong Chong Hooi & Anor [1978] 2 MLJ 54; [1978] 1 LNS 234, MP (dirujuk)

Yam Kong Seng & Anor v Yee Weng Kai [2014] 4 MLJ 478; [2014] 4 MLRA 316, MP (dirujuk)

Yee Weng Kai v Yam Kong Seng & Ors [2013] 2 MLJ 575; [2013] 2 MLRA 253, MR (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Akuan Berkanun 1960 s 3
Akta Had Masa 1953 ss 26(2), 27(1)
Akta Keterangan ss 8(2), 103, 114(g)

Lim Kien Huat (Tang Keen Cheong bersamanya) (Lee & Lim) bagi pihak plaintif. Yusman Che Aman (Hazura Yusoff & Partners) bagi pihak defendan.

Has Zanah Mehat H:

PENGENALAN

[1] Ini adalah rayuan perayu/plaintif ('plaintif') terhadap keseluruhan keputusan mahkamah sesyen yang menolak tuntutan plaintif terhadap responden-responden/defendan ('defenden-defendan') dengan kos.

[2] Bagi tujuan rayuan ini pihak-pihak akan dirujuk seperti pihak asal di mahkamah sesyen.

LATAR BELAKANG FAKTA

[3] Plaintif adalah seorang individu dan mempunyai alamat penyampaian di No 33, Jalan 2/23B, Taman Danau Kota, Setapak, 53300 Kuala Lumpur.

[4] Defendan pertama adalah seorang individu dan mempunyai alamat terakhir yang diketahui di No 53, Jalan Impiran Murni, Saujana Impian, Kajang, 43000 Selangor.

[5] Defendan kedua adalah seorang individu dan mempunyai alamat terakhir yang diketahui di No 52, Jalan AU 5D/5, Lembah Keramat, 54200 Kuala Lumpur.

[6] Tuntutan plaintif terhadap defendan-defendan ialah untuk pembayaran balik sejumlah wang sebanyak RM230,000 ('wang tersebut') yang didakwa oleh plaintif telah dipinjamkan kepada defendan-defendan pada tahun 2007 untuk defendan-defendan melabur dalam pelaburan mata wang asing ('forex'). Defendan-defendan telah gagal memulangkan wang tersebut kepada perayu apabila diminta oleh perayu.

[7] Pada 25 Februari 2015, defendan-defendan telah membuat suatu surat akuan berkanun ('surat akuan berkanun') yang mengakui bahawa defendan-defendan telah meminjam wang tersebut daripada plaintif.

[8] Plaintif melalui surat peguamcaranya yang bertarikh 10 Mac 2015 telah menuntut pemulangan wang tersebut tetapi defendan-defendan masih gagal membayar. Seterusnya plaintif telah memfailkan tuntutan pada 19 Mac 2015.

PEMBELAAN DEFENDAN

[9] Defendan-defendan adalah sahabat rapat plaintif. Defendan-defendan tidak pernah meminjam wang plaintif sebanyak RM230,000 pada tahun 2007 tetapi plaintif dengan sukarela telah melabur sejumlah wang ke dalam skim pelaburan kutu melalui internet yang dikenali sebagai skim Dynasty. Defendan-defendan juga pelabur dalam skim tersebut. Apabila skim tersebut telah ditutup oleh pihak berkuasa, plaintif telah meminjam wang RM100,000 daripada defendan-defendan. Sebagai usaha membayar kepada defendan-defendan plaintif telah mencadangkan kepada defendan-defendan untuk membuat pelaburan emas. Bagi menjalankan pelaburan ini plaintif mencadangkan untuk membuat pinjaman daripada Tuan Hj Jalil ('Hj Jalil') daripada Syarikat Sunlight Taxi Group of Companies di Taman Maju Jaya Kuala Lumpur. Daripada RM200,000 tersebut plaintif memaklumkan yang beliau akan mengambil RM30,000 dan bakinya dibayar kepada plaintif dan selepas 1 1/2 tahun akan dibayar kepada Hj Jalil sebanyak RM230,000. Selanjutnya pada 25 Februari 2015 dalam perjalanan ke bank yang kononnya untuk mengambil wang Hj Jalil, plaintif, defendan-defendan dan Hj Jalil telah singgah di Pejabat Pesuruhjaya Sumpah dan plaintif telah dipaksa untuk menandatangani surat akuan berkanun tanpa berpeluang untuk memahaminya. Pada 2 April 2015, 7 April 2015, 8 April 2015 dan 10 April 2015 defendan-defendan telah membuat laporan polis terhadap Hj Jalil dan plaintif.

[10] Defendan-defendan juga membawa pembelaan bahawa tuntutan plaintif adalah terhalang oleh had masa.

[11] Perbicaraan penuh telah dijalankan dan pada 25 November 2015. Di akhir perbicaraan, hakim sesyen telah menolak tuntutan plaintif terhadap defendan-defendan dengan kos.

[12] Plaintif yang tidak berpuas hati terhadap keputusan tersebut kini telah merayu ke Mahkamah Tinggi.

ALASAN HAKIM SESYEN

[13] Saya petik perenggan berkaitan alasan hakim sesyen dalam menolak tuntutan plaintif seperti berikut:

> [15] Dari keterangan saksi-saksi, setelah meneliti pliding dan membaca hujahan bertulis dari kedua-dua belah pihak, diputuskan bahawa tindakan plaintif kini telah dibatasi oleh batasan had masa mengikut undang-undang setelah ianya difailkan lapan tahun setelah kausa tindakan bermula iaitu dalam tahun 2007.
>
> [16] Surat Akuan Berkanun yang dikemukakan telah diselaputi (tainted) dengan keraguan dan mempunyai unsur-unsur memperdaya yang menjadikannya satu akuan yang diragui dan tidak boleh digunakan untuk membuktikan pengakuan defendan-defendan terhadap keberhutangan mereka terhadap plaintif.
>
> Alasan
>
> [17] Kedua-dua pihak telah memberikan dua versi keterangan yang bercanggah. Yang pastinya, salah satu kemungkinan tidak menyatakan fakta yang sebenar, atau mungkin juga kedua-dua mereka tidak mengatakan fakta yang sebenar.
>
> [17] Keterangan saksi plaintif mungkin telah membuktikan wang telah diserahkan kepada defendan-defendan. Namun sebab apa wang diserahkan tetap akan bersandar kepada keterangan plaintif.
>
> [18] Kalaupun keterangan plaintif diterima bahawa wang RM230,000 telah dipinjamkan kepada defendan-defendan, keterangan bukti amat jelas bahawa kausa tindakan bermula sejak tahun 2007 dan jelas, tindakan ini telah terhalang oleh batasan had masa s 6 Akta Had Masa.
>
> [19] Plaintif nampaknya seperti menyedari keadaan ini, jelas dari tindakannya, telah seperti memperdaya defendan-defendan untuk menandatangani surat akuan berkanun dengan memberikan alasan pinjaman akan diberikan oleh Tuan Hj Jalil hanya setelah pengakuan tersebut dibuat oleh defendan-defendan.
>
> [20] Ini merupakan sebagai satu percubaan (attempt) oleh plaintif untuk membolehkan beliau menuntut terhadap defendan-defendan terhadap 'hutang lama' yang dikatakan masih belum dijelaskan oleh defendan-defendan.
>
> [21] Kes *Yee Weng Kai v Yam Kong Seng* [2013] 4 CLJ 493 adalah dirujuk. Telah diputuskan bahawa pengakuan keberhutangan mestikan dibuat secara 'unequivocal'. Bertentangan dengan kes ini, pengakuan yang dibuat tidak *bona fide* dan terdapat unsur penipuan oleh plaintif.
>
> [22] Atas alasan diatas, tuntutan plaintif telah ditolak dengan kos RM8,000 kepada defendan-defendan.

ALASAN RAYUAN YANG TERKANDUNG DALAM MEMORANDUM RAYUAN

[14] Plaintif telah mengemukakan lima alasan rayuan bahawa hakim sesyen telah khilaf dengan:

(a) gagal untuk menghargai bahawa defendan-defendan dengan rela hati telah menandatangani surat akuan berkanun bertarikh 25 Februari 2015 (ms 19 RR);

(b) gagal menghargai bahawa surat akuan berkanun tersebut terjumlah kepada suatu tindakan pengakuan yang baru dan oleh itu, tuntutan perayu terhadap defendan-defendan adalah masih dalam tempoh had masa;

(c) gagal untuk menghargai bahawa isi kandungan surat akuan berkanun tersebut dibacakan oleh pesuruhjaya sumpah ('SP1'), seorang yang bebas dan difahami oleh defendan-defendan;

(d) membuat keputusan bahawa surat akuan berkanun tersebut tersebut diselaputi dengan keraguan dan mempunyai unsur-unsur memperdaya tanpa menjelaskan apakah keraguan dan unsur-unsur memperdaya tersebut; dan

(e) gagal menghargai bahawa keputusan kes *Yee Weng Kai* telahpun ditolak oleh Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Yam Kong Seng & Anor v Yee Weng Kai* [2014] 4 MLJ 478; [2014] 4 MLRA 316 yang membenarkan pengakuan keberhutangan melalui SMS yang ringkas sekiranya ia mencerminkan hasrat pihak-pihak secara jelas.

ISU

[15] Berdasarkan alasan-alasan rayuan tersebut di atas isu yang perlu diputuskan ialah sama ada surat akuan berkanun tersebut telah dibuat dengan sukarela dan sama ada tuntutan plaintif adalah dihalang oleh had masa.

KEPUTUSAN

Sama ada surat akuan berkanun dibuat dengan sukarela

[16] Saya sedar bahawa mahkamah diperingkat rayuan adalah terhad kuasanya untuk mengganggu keputusan mahkamah bicara kecuali dalam keadaan di antaranya di mana hakim bicara telah gagal menilai keterangan atau khilaf dalam undang-undang. Berdasarkan autoriti yang telah diputuskan oleh mahkamah atasan jika keadaan ini berlaku mahkamah di peringkat rayuan boleh mengganggu keputusan mahkamah bicara. Dalam kes Mahkamah Persekutuan iaitu kes *China Airlines Ltd v Maltran Air Corp Sdn Bhd (formerly known as Maltran Air Services Corp Sdn Bhd) and another appeal* [1996] 2 MLJ 517; [1996] 3 CLJ 165 Mohamed Dzaiddin Abdullah HMP (beliau pada ketika itu) dalam penghakiman Mahkamah Persekutuan menyatakan keadaan-keadaan di mana penghakiman mahkamah bawahan boleh diganggu. Saya petik dari nota kepala (*headnote*) kes berkenaan seperti berikut:

[2] It is a settled principle of law that in an appeal, where facts have to be reviewed, it is undesirable that the factual findings of the court below be disturbed by the appellate court *unless it appears that those findings are clearly wrong*; and it is even more undesirable to do so where *the conclusions reached*, to a large extent, *depended on the credibility of the witnesses* and the impression formed by the court which has seen them and judged their honesty and accuracy.

[3] However, there is clear authority *that a distinction can be drawn between the finding of a specific fact which depends upon the credibility of witnesses, and a finding of fact which depends upon inferences drawn from other facts*. In the latter case, an appellate court will more readily interfere with the trial judge's findings of fact and form an independent opinion. Thus, in cases where there is no question of the credibility or reliability of any witness, or *where the point in dispute is the proper inference to be drawn from proved facts, an appeal court is generally in as good a position to review and evaluate the evidence as the trial judge*. In the instant appeal, there was nothing in the trial judge's judgment which indicated that her decision was based on the credibility of the witnesses or the impression she formed of them.

[4] The trial judge had misdirected herself in not considering the relevant evidence from which the conclusion, that it was more probable that Maltran was not entitled to the incentive bonus for 1986, could have been drawn. Furthermore, *she had failed to give sufficient or any consideration to the contemporaneous documents and the conduct of the parties, which would have led her to the inescapable inference that Maltran was only entitled to the incentive bonus as a PSA.* (Penekanan ditambah.)

[17] Berdasarkan keterangan plaintif ('SP3') dan defendan-defendan ('SD1 dan SD2') wang tersebut berpindah tangan adalah secara tunai. Versi plaintif ialah defendan-defendan telah diperkenalkan kepada plaintif oleh rakan senegerinya Pak Wan yang berasal dari Terengganu (kini telah meninggal dunia) yang juga mengenali kedua-dua defendan. Pak Wan memaklumkan kepada plaintif bahawa defendan-defendan adalah terlibat dalam perniagaan jualan langsung. Apabila defendan-defendan mendapat nombor telefon plaintif mereka berulang kali memujuk plaintif untuk melabur dalam pelaburan yang mereka ceburi. Plaintif memberi pinjaman wang tersebut apabila defendan-defendan menjanjikan akan memulangkan wang tersebut dalam tempoh setahun sekiranya defendan-defendan gagal memulangkan keuntungan sebanyak satu juta. Plaintif mempercayai mereka kerana nampak mereka perempuan Islam yang baik kerana memakai tudung dan defendan pertama juga enggan bersalaman dengan lelaki (ms 174 rekod rayuan).

[18] Berkaitan dengan cara penyerahan wang tersebut kepada defendan-defendan, plaintif ('SP3') memberi keterangan bahawa telah

memberi wang tersebut kepada defendan-defendan secara dua kali bayaran. Kali pertama sebanyak RM180,000 semasa plaintif dan defendan-defendan bertemu di dalam kereta plaintif bernombor WQH 999 di tempat yang dijanjikan di kawasan belakang kantin/kafeteria UNITEN, Bangi. Bayaran selebihnya iaitu RM50,000 diserahkan juga secara tunai di hadapan Wisma PGRM, Kuala Lumpur. Plaintif seterusnya menyatakan bahawa penyerahan wang tersebut di UNITEN disaksikan oleh SP2 En Jalal bin Chenoh ('En Jalal') yang diminta oleh plaintif supaya En Jalal mengiringnya untuk keselamatan kerana plaintif membawa jumlah wang tunai yang banyak. En Jalal mengiringi plaintif dalam kereta lain. Sebelum bertolak, plaintif dan En Jalal telah mengira wang tersebut dan memasukkan ke dalam sampul wang tunai berjumlah RM180,000. Sampul tersebut kemudiannya diletakkan di bonet belakang kereta plaintif. Kereta En Jalal adalah jenis pacuan empat roda. Apabila sampai ditempat yang dijanjikan En Jalal meletak keretanya dalam posisi di mana muncung kepala kereta beliau adalah kurang daripada dua meter daripada pintu belakang sebelah kiri kereta plaintif. Plaintif pula menurunkan sepenuhnya semua cermin keretanya supaya penglihatan En Jalal jelas dan tidak terhalang. Apabila defendan-defendan sampai dan memasukki keretanya, plaintif telah keluar mengambil sampul (yang dijelaskan dalam pemeriksaan balas plaintif ('SP3') bahawa yang dimaksudkan sampul itu adalah dalam bentuk boncot atau yang serupa guni dan mempunyai tali seperti tali kasut untuk mengikat) yang mengandungi wang tunai RM180,000 sambil menunjukkan boncot di tangannya kepada Hj Jalal. Paintif kemudiannya kembali ke tempat duduk di dalam keretanya dan menyerahkan kepada defendan kedua yang sedang duduk ditempat duduk di sebelah kirinya. Selepas menerima boncot tersebut defendan kedua menyerahkan kepada defendan pertama yang duduk di bahagian belakang. Defendan pertama mengiranya sekali lagi. Selepas pengiraan selesai defendan-defendan telah mengambilnya dan beredar dari situ. Berkenaan pemberian jumlah yang kedua sebanyak RM50,000 di PGRM, plaintif tidak membawa En Jalal sebagai pengiring kerana pada masa tersebut En Jalal berada di Melaka. Menurut plaintif lagi defendan-defendan berjanji akan memulangkan wang tersebut selepas satu tahun. Apabila genap satu tahun plaintif telah menghubungi defendan-defendan melalui telefon bimbit mereka tetapi tidak ada jawapan dan kemudianya telah tidak dapat dihubungi kerana telah ditamatkan perkhidmatannya. Selama tujuh tahun plaintif telah mencari defendan-defendan di alamat terakhir defendan pertama di Kajang tetapi gagal kerana mereka telah berpindah ke alamat yang tidak diketahui oleh plaintif.

[19] Keterangan Hj Jalal ('SP2') adalah konsisten dengan keterangan plaintif. Beliau mengesahkan dalam pemeriksaan utama yang dalam bentuk penyata saksi (ms 47–50 rekod rayuan) bahawa plaintif telah memintanya mengiringi plaintif untuk menjadi saksi penyerahan wang oleh plaintif kepada defendan-defendan. Dari dalam kereta beliau, beliau nampak plaintif telah keluar dari kereta mengambil sampul (yang dijelaskan oleh plaintif adalah yang

berbentuk boncot) yang berisi wang yang terdahulu dikira oleh beliau dan plaintif dan membawa sampul (boncot) tersebut ke dalam kereta dan menyerahkan kepada perempuan yang duduk ditempat duduk hadapan sebelah kiri pemandu. Beliau nampak jelas apa yang berlaku dalam kereta plaintif kerana kedudukan keretanya yang hanya dua meter daripada pintu belakang kiri kereta plaintif. Selepas 15 minit berada dalam kereta plaintif, kedua wanita tersebut keluar dan menuju ke arah dari mana mereka datang bersama-sama dengan wang tersebut. Penyerahan sampul oleh plaintif kepada wanita-wanita tersebut jelas dilihatnya kerana kereta pacuan empat roda SP2 lebih tinggi daripada kereta plaintif dan tambahan pula semua cermin tingkap kereta plaintif telah diturunkan. Oleh itu tidak ada objek yang menghalang pandangan beliau untuk melihat apa yang berlaku dalam kereta plaintif.

[20] Versi defendan pula, defendan tidak menafikan kenal plaintif sejak 2007. Namun mereka memberi keterangan bahawa mereka hanya menerima pemberian secara sukarela oleh plaintif sebanyak RM175,000 sahaja untuk melabur dalam sistem pelaburan kutu Dynasty dan telah dibayar balik oleh defendan-defendan dalam tiga ansuran. Defendan pertama menyatakan dalam penyata saksinya dalam jawapan 33 bahawa pada tahun 2007 telah menerima wang pelaburan dalam kutu Dynasty daripada plaintif sebanyak RM100,000. Dalam pemeriksaan balas di ms 214 dan 215 rekod rayuan, defendan pertama ('SD1') menjelaskan bahawa beliau menerima jumlah RM175,000 tersebut dalam tiga bayaran. Bayaran pertama di café UNITEN sebanyak RM100,000, yang kedua di PGRM sebanyak RM50,000 dan di hadapan Hotel KL International sebanyak RM25,000. SD1 mengakui transaksi adalah secara tunai. Beliau juga mengakui serahan di UNITEN telah dibuat dalam kereta plaintif. Selepas mengira wang tersebut defendan-defendan telah mengambilnya dan keluar daripada kereta plaintif dan menuju ke kafetaria UNITEN. Keterangan ini adalah konsisten dengan keterangan plaintif dan SP2 ('Hj Jalal'). Defendan-defendan tidak mengemukakan apa-apa dokumen sokongan mengenai penerimaan RM175,000 dan mengenai bayaran balik dalam tiga ansuran tersebut kecuali melalui keterangan lisan di mahkamah. Manakala jawapan defendan kedua yang merupakan adik saudara kepada defendan pertama yang bersama-sama menjalankan perniagaan dengan defendan pertama dan semasa perbicaraan tinggal bersama defendan pertama, memberi jawapan '*cut and paste*' di jawapan 8 dan 9 (ms 76 rekod rayuan) seperti jawapan 8 dan 9 penyata saksi defendan pertama di ms 62.

[21] Berdasarkan keterangan bercetak di hadapan saya wajar mahkamah di peringkat rayuan menilai keterangan bercetak yang telah tersedia di hadapan mahkamah dalam rekod rayuan yang tidak dinilai oleh hakim sesyen. Berdasarkan keterangan plaintif, defendan-defendan telah menerima wang daripada plaintif dengan berjanji untuk membayar balik selepas satu tahun sekiranya pelaburan defendan-defendan tidak mendapat pulangan satu juta

seperti yang dijanjikan. Dalam keterangan defendan-defendan, mereka tidak menafikan kenal plaintif dan mengakui telah pernah menerima pinjaman daripada plaintif sebanyak RM175,000 dalam tiga bayaran di tiga tempat berbeza. Kedua-dua plaintif dan defendan memberi keterangan bahawa transaksi adalah wang tunai. Tempat di mana pemberian wang tersebut dilakukan juga sama iaitu di kawasan UNITEN dan PGRM kecuali keterangan defendan-defendan bahawa mereka telah menerima wang di hadapan Hotel KL International. Dalam perkara mengenai pinjaman RM175,000 yang diberi oleh plaintif tidak diplidkan dalam penyata pembelaan, tetapi defendan secara sukarela dalam keterangan membuat pengakuan bahawa pernah meminjam daripada defendan. Manakala tempat tersebut di mana penyerahan wang adalah di tempat sama seperti keterangan plaintif kecuali di hadapan Hotel KL International.

[22] Hakim sesyen dalam kes ini berhadapan dengan dua versi keterangan yang berbeza di antara versi plaintif dan defendan mengenai jumlah pinjaman. Dalam menyelesaikan percanggahan keterangan ini mahkamah sepatutnya berpandukan kepada berikut:

(a) menilai dan menyelesaikan percanggahan keterangan di antara kedua pihak;

(b) menentukan apa keberatan keterangan yang patut diberi (*deciding if any, weight to be attached to the oral evidence of the witnesses*) seperti yang tercatit dalan 'keterangan bercetak' nota keterangan; dan

(c) membuat dapatan mengenai kredibiliti saksi-saksi.

[23] Dalam membuat keputusan mengenai perkara di atas mahkamah sepatutnya berpandukan kepada pertimbangan-pertimbangan berikut:

(a) sama ada terdapat dokumen kontemporari yang menyokong atau bercanggah dengan keterangan lisan seseorang saksi. Berdasarkan keputusan dalam *Guan Teik Sdn Bhd v Haji Mohd Noor bin Haji Yakob & Ors* [2000] 4 MLJ 433; [2000] 4 CLJ 324, melalui penghakiman Siti Norma Yaakob HMR (beliau pada masa itu) di ms 439 (MLJ); ms 330 (CLJ), berpendapat seperti berikut:

> In cases where conflicting evidence are presented before a court, it is the duty of the court not only to weigh such evidence on a balance of probabilities but it is also encumbent [sic] upon the court to look at all the surrounding factors and to weigh and evaluate contemporaneous documents that may tend to establish the truth or otherwise of a given fact. In this instance the learned trial judge discredited the evidence of the appellant, accepted the evidence of the respondents wholeheartedly and disregarded the contemporaneous documents totally. We say that he had erred as he had failed to direct his mind as to the probative effect of the contemporaneous documents. He should, after accepting the respondents' evidence, weighed it against the

> contemporaneous documents and evaluate whether such documents support the respondents' oral testimony. We say that this evaluation exercise is most crucial for it must be remembered that the respondents were testifying to events that happened eighteen years ago whilst the contemporaneous documents speak of matters then existing at the time such documents, were issued.

(b) perlakuan (*conduct*) pihak-pihak di bawah s 8(2) Akta Keterangan 1950. Dalam kes *Tindok Besar Estate Sdn Bhd v Tinjar Co* [1979] 2 MLJ 229; [1979] 1 LNS 119, di ms 234, Chang Min Tat HMP (beliau pada masa itu) dalam penghakiman mahkamah menyatakan:

> For myself, I would with respect feel somewhat *safer to refer to and rely on the acts and deeds of a witness which are contemporaneous with the event* and to draw the reasonable inferences from them *than to believe his subsequent recollection* or version of it, *particularly if he is a witness with a purpose of his own* to serve and if it did not account for the statements in his documents and writings.

(c) keterangan dan keadaan keseluruhan kes seperti yang diputuskan dalam kes *Guan Teik Sdn Bhd*; dan

(d) hendaklah menimbangkan kebarangkalian (*probability*) atau kemungkinan atau tidak sesuatu perkara yang menjadi isu. Ini berdasarkan kes *Muniandy & Ors v Public Prosecutor* [1966] 1 MLJ 257; [1966] 1 LNS 110, di ms 258, Ong Hock Thye HMP (beliau pada masa itu) menyatakan seperti berikut:

> In our view, being unshaken in cross-examination is not *per se* an all sufficient acid test of credibility. *The inherent probability or improbability of a fact in issue must be the prime consideration.*

[24] Keterangan kontemporari yang ada dalam rayuan ini yang menyokong pemberian pinjaman oleh plaintif kepada defendan-defendan ialah surat akaun berkanun yang dibuat di hadapan seorang pesuruhjaya sumpah bernama Zainalabidin bin Nan ('SP1') yang telah hadir semasa perbicaraan untuk memberi keterangan. Kandungan surat akuan berkanun tersebut yang dipetik sepenuhnya seperti berikut:

> Surat Akuan bersumpah
>
> Kami NIK ROSIAH BINTI MD ZAIN (No K/P: 610715–03–5724) dan ROSILAWATI BINTI MOHAMAD NOR (No K/P: 710907–06–5002) masing-msing seorang warganegara Malaysia yang cukup umur dan beralamat di No 53 Jalan Impian Murni, Saujana Impian, Kajang, 43000 Selangor dan No 52 Jalan AU 5D/5, Lembah Keramat, 54200 Kuala Lumpur dengan sebenar dan sesungguhnya mengaku bahawa:
>
> [1] Sekitar tahun 2007, kami telah menerima wang tunai sebanyak Ringgit Malaysia Dua Ratus Tiga Puluh Ribu (RM230,000) sahaja daripada

HASBULLAH BIN ISHAK (No K/P: 590502–11–5207) untuk pelabruan forex.

[2] Walau bagaimanapun pelaburan forex ini tidak menjadi, kami dengan ini berjanji akan membayar balik Wang Ringgit Malaysia Dua Ratus Tiga Puluh Ribu (RM230,000) sahaja ini kepada HASBULLAH BIN ISHAK (No K/P: 590502–11–5207).

Dan kami membuat akuan ini dengan kepercayaan bahawa keterangan yang tersebut di atas adalah benar menutut Akta Akuan Berkanun 1960.

Ditandatangani dan diperakukan	)
dengan sesungguhnya oleh	)
NIK ROSIAH BINTI MD ZAIN (No K/P: 610715-03-5724) dan ROSILAWATI BINTI MOHAMAD NOR (No K/P: 710907-06-5002)	)NIK ROSIAH BINTI MD ZAIN)
Namanya di atas di KUALA LUMPUR	)ROSILAWATI BINTI MOHAMAD NOR
Dalam WILAYAH PERSEKUTUAN	)
Pada 25 FEB 2015	)
	Di hadapan saya,
	Pesuruhjaya Sumpah

[25] Sekiranya hakim sesyen menerima keterangan surat akuan berkanun tersebut sudah tentu kesimpulan yang betul ialah jumlah pinjaman telah dibuktikan sebanyak RM230,000 seperti yang telah diakui oleh defendan-defendan yang telah menandatangani surat akuan berkanun yang diikrarkan di hadapan saksi bebas iaitu SP1 yang mengaku telah meminjam wang daripada plaintif sebanyak RM230,000. Tidak ada keterangan bahawa terdapat akuan berkanun yang terkemudian yang membatalkan akuan yang terdahulu yang terdahulu. Oleh itu kandungan surat akuan berkanun tersebut yang diikrarkan pada 25 Februari 2015 adalah tidak dicabar. Hakim sesyen adalah khilaf apabila telah menolak penerimaan surat akuan berkanun tersebut atas alasan adalah tercemar (*tainted*) tanpa menyatakan apa-apa alasan. Tiada apa-apa dapatan yang dibuat oleh hakim sesyen berdasarkan penilaian keterangan saksi-saksi dan dokumen kontemporari.

[26] Berdasarkan keterangan, defendan-defendan tidak menafikan kewujudan surat akuan berkanun tersebut. Defendan hanya menyatakan mereka telah diperdayakan atau dipaksa untuk membuat akuan bersumpah tersebut. Hakim sesyen tidak menilai keterangan sama ada terdapat keterangan paksaan (*coercion*) atau merperdayakan, jika ada sama ada beliau mempercayai keterangan defendan-defendan atau SP1 ('pesuruhjaya sumpah') atau sama ada menolak keterangan SP1. Sekiranya menolak keterangan SP1 apakah alasan

penolakan. Adakah kredibiliti SP1 telah dicabar dan menjadikan SP1 sebagai saksi yang tidak boleh dipercayai. Semua ini tidak disentuh oleh hakim sesyen.

[27] Saya berpendapat berdasarkan keterangan bercetak, berkaitan dakwaan bahawa defendan-defendan telah diperdaya dan dipaksa, tidak ada bukti yang ditunjukkan cara dan bentuk mereka telah diperdaya dan dipaksa. Defendan-defendan membuat cerita bahawa tujuan surat akuan berkanun adalah untuk mendapat pinjaman RM200,000 daripada Hj Jalil. Cerita ini adalah tidak munasabah kerana defendan-defendan adalah orang-orang yang waras dan bijak sebagai ahli perniagaan yang terlibat dalam pelbagai perniagaan, sudah tentu memahami isi kandungan dan kesan dokumen yang ditandatangani oleh mereka. Defendan-defendan boleh memanggil Hj Jalil untuk menyokong keterangan mereka bahawa mereka telah dipaksa oleh plaintif. Di dalam prosiding (berdasarkan nota keterangan) peguam defendan memaklumkan kepada plaintif bahawa defendan-defendan akan memanggil Hj Jalil sebagai saksi defendan tetapi berdasarkan nota prosiding, Hj Jalil tidak dipanggil untuk menyokong keterangan defendan-defendan. Saya berpendapat, Hj Jalil juga kalau dipanggil boleh mengesahkan keterangan defendan-defendan bahawa tidak ada pinjaman oleh plaintif kepada defendan tetapi plaintif hendak membuat pinjaman daripada beliau sebanyak RM200,000 yang akan dibayar balik dengan jumlah RM230,000. Kegagalan memanggil Hj Jalil untuk memberi keterangan telah menyebabkan defendan-defendan tidak memenuhi s 103 Akta Keterangan di mana beban untuk membuktikan fakta tertentu terletak kepada orang yang menghendaki mahkamah mempercayai tentang kewujudan fakta itu. Anggapan di bawah s 114(g) juga terpakai apabila defendan-defendan tidak memanggil Hj Jalil di mana keterangan yang boleh dikemukakan tidak dikemukakan, jika dikemukakan, tidak memberi faedah kepada orang yang akan mengemukakannya.

[28] Berdasarkan keterangan bercetak dalam rekod rayuan, akuan bersumpah ini dibuat di hadapan seorang pesuruhjaya sumpah berdaftar ('SP1'). Defendan-defendan mengakui hadir di hadapan pesuruhjaya sumpah iaitu En Zainalabidin bin Nan ('SP1') di pejabat SP1 di Pandan Indah. Dalam keterangannya SP1 menyatakan bahawa beliau tidak mengenali plaintif dan kedua-dua defendan sebelum kedatangan mereka ke pejabatnya pada 25 Februari 2015. Ada empat orang datang ke pejabatnya iaitu plaintif, defendan-defendan dan seorang bernama Hj Jalil. Surat akuan berkanun dibuat oleh Nik Rosiah dan Rosilawati ('defendan-defendan'). Semasa hendak membuat akuan bersumpah defendan-defendan duduk di hadapan SP1 di kerusi yang disediakan di hadapan meja kerja SP1. Manakala plaintif dan Hj Jalil duduk di kerusi tetamu di bahagian belakang defendan-defendan. Kandungan surat akuan telah disediakan dengan butiran defendan-defendan termasuk alamat tetapi tidak dinyatakan masa. SP1 tidak tahu siapa yang

menyediakan kandungan surat akuan berkanun tersebut. SP1 bersetuju bahawa sebelum beliau meminta defendan-defendan menurunkan tandatangan telah meminta defendan-defendan mengesahkan sama ada benar mereka ada berhutang dengan plaintif sebanyak RM230,000 seperti yang tertera dalam dokumen di hadapannya. Beliau juga membacakan setiap perenggan surat akuan berkanun tersebut kepada defendan-defendan. SP1 ada bertanya kepada defendan-defendan adakah mereka mampu membayar hutang sebanyak itu walaupun bukan urusannya untuk bertanya sedemikian. Defendan-defendan diam sahaja dan tidak menjawab soalan SP1. SP1 seterusnya menjelaskan kandungan surat akuan tersebut sehingga mereka faham baru menurunkan tanda tangan mereka. Berdasarkan rekod pesuruhjaya sumpah dalam Borang 7, SP1 menyatakan Nik Rosiah ('defendan pertama') yang menandatangani dahulu. SP1 menyatakan semasa defendan-defendan menurunkan tandatangan di atas surat akuan berkanun tersebut tiada terdapat paksaan dari mana-mana pihak.

[29] Saya berpendapat berdasarkan keterangan yang terdapat dalam rekod rayuan seperti yang telah disebutkan di atas, hakim sesyen adalah khilaf apabila menolak akuan berkanun tersebut tanpa menilai keterangan yang ada sebelum membuat keputusan bahawa akuan berkanun adalah tercemar. Oleh kerana keterangan tidak dinilai, mahkamah ini mempunyai bidang kuasa mengakas keputusan tersebut dan menerima akuan bersumpah tersebut sebagai keterangan.

[30] Saya berpendapat sekiranya hakim sesyen menimbangkan semua keterangan berkaitan dengan surat akuan berkanun ini beliau tidak membuat keputusan seperti di perenggan 16 penghakimannya seperti dipetik di atas. Secara ringkasnya SP1 telah memberi keterangan berikut:

(a) bahawa SP1 telah membacakan segala isi kandungan surat akuan berkanun tersebut kepada defendan-defendan dan defendan-defendan telah memahami dan mengakui kandungan yang dibacakan oleh SP1 adalah benar dan betul;

(b) SP1 juga telah menyoal defendan-defendan sama ada mereka benar-benar pernah menerima wang tersebut dan sama ada mereka benar-benar berkemampuan untuk membayar balik wang tersebut kepada perayu;

(c) selepas defendan-defendan memahami dan bersetuju bahawa isi kandungan surat akuan berkanun tersebut adalah benar dan betul, SP1 telah meneliti dan mengenal pasti kad pengenalan defendan-defendan dan mengambil sumpah mereka dengan menyaksikan defendan-defendan menurunkan tandatangan mereka pada surat akuan berkanun tersebut dan buku daftar SP1; dan

(d) berikutan itu, SP1 telah menurunkan tandatangan SP1, cop pesuruhjaya sumpah dan tarikh di atas surat akuan berkanun tersebut.

[31] Selanjutnya, surat akuan berkanun tersebut juga menyatakan bahawa keterangan yang dibuat oleh defendan-defendan adalah benar menurut Akta Akuan Berkanun 1960 dan dengan demikian apa-apa pernyataan di dalamnya adalah benar. Oleh itu surat akuan berkanun tersebut adalah sah disisi undang-undang. Sekiranya kini defendan-defendan menafikan kebenaran kandungan surat akuan berkanun tersebut, defendan-defendan boleh dituduh di bawah s 3 Akta Akuan Berkanun 1960 dan boleh dikenakan hukuman penjara selama tiga tahun kerana memberi akuan bersumpah palsu. Berdasarkan keterangan daripada defendan-defendan, mereka bertemu dengan plaintif, berjumpa dengan Hj Jalil dan seterusnya hadir di hadapan pesuruhjaya sumpah. Saya berpendapat ini tidak menampakkan ada keterangan bahawa kedua-dua defendan telah dipaksa membuat pengakuan atau ada unsur perdayaan untuk membuat pengakuan bahawa mereka telah berhutang dengan plaintif sebanyak RM230,000 sekiranya benar defendan-defendan tidak berhutang dengan plaintif.

[32] Berdasarkan perenggan-perenggan di atas adalah dapatan saya bahawa defendan-defendan telah gagal melepaskan beban pembuktian atas dakwaan mereka bahawa terdapat paksaan dan perdayaan semasa mereka menandatangani surat akuan sumpah tersebut.

Sama ada tuntutan plaintif telah terhalang oleh had masa

[33] Apabila mahkamah ini telah menerima keterangan berdasarkan kandungan surat akuan berkanun, telah tidak menjadi isu lagi mengenai keberhutangan defendan-defendan kepada plaintif. Begitu juga dengan had masa tindakan. Oleh kerana pengakuan tersebut adalah jelas dan nyata, maka s 26(2) Akta Had Masa 1953 adalah terpakai. Subseksyen 26(2) Akta Had Masa memperuntukkan seperti berikut:

> *(2) Where any right of action has accrued to recover any debt* or other liquidated pecuniary claim, or any claim to the personal estate of a deceased person or to any share or interest therein, *and the person liable or accountable therefor acknowledges the claim* or makes any payment in respect thereof, *the right shall be deemed to have accrued on and not before the date of the acknowledgment* or the last payment:
>
> Provided that a payment of a part of the rent or interest due at any time shall not extend the period for claiming the remainder of the rent or interest then due, but any payment of interest shall have effect, for the purposes of this subsection only, as if it were a payment in respect of the principal debt. (Penekanan ditambah.)

[34] Manakala s 27(1) pula memperuntukkan bahawa pengakuan hendaklah dalam bentuk bertulis dan secara jelas. Peruntukan s 27(1) seperti

berikut:

> (1) *Every such acknowledgment* as is referred to in section 26 or in the proviso to section 16 of this Act *shall be in writing and signed by the person making the acknowledgment.*
>
> (2) Any such acknowledgment or payment as is referred to in section 26 or the proviso to section 16 of this Act may be made by the agent of the person by whom it is required to be made under that section, and shall be made to the person, or to an agent of the person, whose title or claim is being acknowledged or, as the case may be, in respect of whose claim the payment is being made. (Penekanan ditambah.)

[35] Dalam kes *Yee Weng Kai v Yam Kong Seng & Ors* [2013] 2 MLJ 575; [2013] 2 MLRA 253, Mahkamah Rayuan telah merujuk kepada kes *Agencies Ltd v Bertram Ltd* [1965] AC 470 yang telah membuat pernyataan seperti berikut:

> To take a demand out of the statute of limitation on the ground of acknowledgement, the language of the debtor must amount to an unequivocal admission of a subsisting debt that is, subsisting at the time of its acknowledgement.

[36] Dalam *Yee Weng Kai* Mahkamah Rayuan berpendapat pengakuan melalui pesanan ringkas melalui telefon (SMS) tidak diterima sebagai pengakuan hutang. Namun keputusan tersebut telah dirayukan dan rayuan telah dibenarkan oleh Mahkamah Persekutuan (*Yam Kong Seng & Anor v Yee Weng Kai* [2014] 4 MLJ 478; [2014] 4 MLRA 316).

[37] Manakala dalam kes *Wee Tiang Teng v Ong Chong Hooi & Anor* [1978] 2 MLJ 54; [1978] 1 LNS 234, dimana Suffian KHN menyatakan di ms 56 (MLJ):

> ... With respect we are of opinion that the letter in question was not a sufficient acknowledgement within our s 26(2). By it the defendants acknowledged that a claim had been made against them, they did not acknowledge that they were indebted to the plaintiff, and even if *it was an acknowledgement the debt acknowledged was not quantified in figures nor was it capable of ascertainment by counterclaim or by extrinsic evidence without further agreement of the parties*. In consolidated *Agencies Ltd v Bertram Ltd* the Privy Council at p 482 approved the following statement of an author on the law of limitation:
>
> > To take a demand out of the statute of limitation on the ground of acknowledgement, the language of the debtor must amount to an unequivocal admission of a subsisting debt that is, subsisting at the time of its acknowledgement. (Penekanan ditambah.)

[38] Dalam rayuan di hadapan mahkamah ini keadaannya adalah berbeza kerana terdapat pengakuan yang jelas jumlah yang diterima daripada plaintif.

[39] Di dalam kes *Tenaga Nasional Bhd v Kamarstone Sdn Bhd* [2014] 2 MLJ 749; [2014] 1 MLRA 165, Mahkamah Persekutuan telah membuat pernyataan berikut:

> *To put it in its proper context, the aforesaid letter was the response of the respondent to the demands by the appellant for payment of RM581,878.77*. Evidently, in the aforesaid letter, the respondent did not deny liability. Also, the respondent did not deny that a 'gigantic expense ... of RM581,876.77' was incurred. But rather, from the totality of the tone and language used, there was a clear and unequivocal acknowledgement by the respondent that there was a subsisting debt of RM581,876.77, the acknowledgement of which was further borne out by the plea of the respondent to the appellant to waive the shortfall. We could accept that the plea of indigence would have been made in good faith. *But unfortunately for the respondent, because of the acknowledgement, the right of action of the appellant for the shortfall for the period prior to 26 October 1999, was thereby deemed to have accrued on 15 September 2003. When action was filed in 2005, limitation had not set in.* (Penekanan ditambah.)

[40] Dalam *Tenaga Nasional Bhd* telah diputuskan bahawa sekeping surat yang menyatakan pengakuan keberhutangan juga terjumlah kepada pengakuan baru dan dalam kes *Yam Kong Seng & Anor v Yee Weng Kai* pengakuan melalui SMS, apatah lagi kes dalam rayuan ini suatu surat akuan berkanun yang telah diikrarkan dan disaksikan oleh seseorang yang diberi kuasa di bawah statut di mana isi kandungannya mengaku penerimaan wang daripada plaintif sebanyak RM230,000. Dari segi keberatan keterangan, kes rayuan di hadapan mahkamah ini keterangannya adalah lebih baik kerana ia merupakan surat akuan berkanun.

[41] Berkenaan dakwaan defendan-defendan bahawa plaintif yang selalu meminta wang daripada mereka dengan menunjukkan pesanan ringkas daripada telefon bimbit mereka adalah tidak mencacatkan pengakuan defendan-defendan dalam surat akuan bersumpah bahawa mereka telah mengakui menerima wang sebanyak RM230,000 daripada defendan-defendan. Bayaran yang dimasukkan ke dalam akaun plaintif dalam jumlah yang RM500 dan RM200 diakui oleh plaintif dan plaintif telah menjelaskan adalah sebahagian daripada pembayaran hutang defendan kepada plaintif kerana defendan-defendan menyatakan mereka tidak mempunyai wang dan hanya jumlah tersebut sahaja yang ada. Deposit ke dalam akaun plaintif ini telah dibuat selepas plaintif dapat mengesan defendan-defendan dalam tahun 2015. Dipetik keterangan plaintif di ms 187 rekod rayuan seperti berikut:

> SP3: Saya mengatakan kepada dia itu bercakap tu banyak tambah tu. Saya mengatakan kepada dia bahawa tolong bagi duit saya balik. Bayar hutang saya balik, dimasukkan ke dalam akaun kerana dia bayar hutang saya tu. Dia kata dia ada RM500 saja.

[42] Di ms 188 rekod rayuan selepas ditunjuk slip bank CIMB plaintif mengakui menerima wang yang dimasukkan dan dengan penjelasan dalam pemeriksaan balas seperti berikut:

SP3: Ya ada lagi RM200 ada. Setelah saya hantar surat bagi tahu kepada dia yang saya saman dia inilah yang dia bagi kepada saya duit setelah saya bagi tahu dia yang saya saman dia.

PD: Maknanya daripada tahun 2007 baru sekarang bayar?

SP3: Mungkin dia bayar hutang. Sebab saya minta daripada dia, you kena bayarlah sikit banyak pun.

PD: Maknanya daripada tahun 2007 baru sekarang bayar? Baru saya atau kebelakangan ini.

SP3: Dia menghilangkan diri. Saya tak jumpa. saya telefon dia pun kadang-kadang dia tutup. Kadang-kadang kata dia di Sabah, di Johor, dia tak pernah pun duduk di Kuala Lumpur, dia duduk di Kelantan, sebenarnya dia duduk di Kuala Lumpur.

[43] Berkaitan dakwaan bahawa plaintif yang meminjam daripada defendan-defendan, saya berpendapat hanyalah dakwaan kosong kerana defendan-defendan tidak pun memfailkan tuntutan balas.

KESIMPULAN

[44] Kesimpulan yang boleh dibuat daripada keterangan dalam rekod rayuan seperti yang telah dibincangkan di perenggan-perenggan di atas adalah jelas bahawa defendan-defendan telah menerima wang tersebut daripada plaintif dan masih belum dibayar. Selanjutnya, walaupun kausa tindakan adalah berlaku pada tahun 2007, tindakan plaintif tidak dibatasi oleh had masa kerana defendan-defendan telah melalui surat akuan berkanun tersebut membuat suatu pengakuan keberhutangan. Oleh itu pengakuan tersebut adalah tertakluk kepada s 26(2) Akta Had Masa 1953 kerana isi kandungan surat akuan berkanun tersebut adalah amat jelas dan bersifat *unequivocal* yang menunjukkan dengan jelas keberhutangannya terhadap plaintif. Oleh kerana kekhilafan dan salah arah oleh hakim sesyen maka rayuan ini dibenarkan dan keputusan mahkamah sesyen diketepikan. Penghakiman kepada plaintif seperti tuntutan dalam penyata tuntutan. Kos kepada plaintif sebanyak RM8,000.

Rayuan dibenarkan; keputusan mahkamah sesyen diketepikan dengan kos sebanyak RM8,000.

Dilaporkan oleh Dzulparnain Ab Fatar